

Kính gửi anh và gia đình

Tên: Nguyễn Văn Lan / Nguyễn Văn Việt
Số: 7913; T: 432; 04 Tháng 7 Năm 2012 08:37

Những những những là những những: Mẹ không giàu như sách vở. Mẹ không đẹp như trong phim. Và Mẹ không là thiên đường cho tất cả.

Cách đây 8 năm, đúng ngày này, 4 tháng 7, tôi đưa tiên tôi đứng trên mặt nước biển thành phố Newport Beach, giữa biển và gió, quay vòng các hàng ghế xem người ta bắn pháo bông mừng ngày Lễ Độc Lập, trong tâm hồn của mặt nước biển khách du lịch.

Hình: Uyên Việt / Nguyễn Việt

Một năm sau chuyến du lịch ngẫu nhiên đó, tôi chính thức trở thành kẻ di dân đến Hoa Kỳ. Cuộc đời tôi bước sang một trang mới, lạ lẫm, không ngừng, từ ngày này, 7 tháng 7.

Nhìn lại những những 7 năm sống trên mặt nước biển này, tôi có nhiều thứ để nhớ. Những những những là những những: Mẹ không giàu như sách vở. Mẹ không đẹp như trong phim. Và Mẹ không là thiên đường cho tất cả.

Đến giờ, tôi vẫn nhớ những vẫn còn bắt gặp khi nhìn thấy những lúc đứng hàng ghế hàng 7 giờ tối. Bởi tôi đưa đến Mẹ, tôi chờ đợi những máy bay sẽ đáp xuống LAX lúc 7 giờ 30, vậy thì tôi chờ, khi nào mặt nhìn ra bên ngoài trời màn đêm xuống thì tôi biết mình sắp đi rồi.

Vội mà sau một giờ c li bì, mẹ một nghe tiếng ngái ta lao xao sáa sán cho máy bay há cánh, tôi nháp nha nháp nhám, “Cháng lá mình ngá quên trái quên đát? Hay có sá nhám lán gì, vì bên ngoài cáa máy bay náng ván rác ránháng tráa hè Sài Gòn?” Tôi rát rá quay sang vácháng ngái Má ká bên hái máy giờ. Há báo 7:30.

Tôi hoang mang. Giờ thì tái, mà sao trái thì náng?

Sau này thì tôi biết, một trái trên đát Má vào mùa Hè đán hán 8 giờ mái đi ngá.

Đáng tá sân bay vá háng Little Saigon cho tôi nháng cám giác mái lán a. Bái màu đen cáa đát trái. Tôi tháy xung quanh mình tái. Khác hán vái màn đêm đác tháp sáng bái nháng ngán đèn đáng tôi quen nhìn trên phá Sài Gòn. Khác hán vái nháng ngán đèn màu nháy múa nái các khu nhà cao táng tôi nhìn tháy trong phim Má.

Và phá xá im lìm, váng vá chào đón tôi á thái khác đáu tiên đán Má.

Khi một trái lên, nái tôi đáng nhìn dung nhan “cáng quác sá một thá giái” chính là phía trác Bank of America trong khu chá ABC, trên đáng Bolsa.

Tôi không biết đó là điáu may mắn hay bất hánh. Chá biết ráng ngay tá giây phút đó, “Má cũng nghèo, cũng nhách nhá ai” là điáu tôi ghi ngay vào đáu. Nháng sám tinh sáng á Little Saigon êm đám và tĩnh láng hán Sài Gòn, cũng là điáu tôi nhá.

Tôi cũng đác gia đình đáa đán Las Vegas, kinh đô ăn chái giái trí bác nhát thá giái, đá nhìn ngám, chiêm ngáng nét hián đái cáa New York, sá thá máng cáa Paris, vá cá kính cáa Hy Lạp, hay thoáng hián hòa cáa Ý qua nháng tên khách sán vái kián trúc mô pháng nái nó mang tên. Nháng sao đám trong lòng tôi á lán đáu đán Má, lái là hình ánh cáa dãy nhà “mobile home” á thành phá Garden Grove mà đáa bán thái trung hác đáa tôi đán thăm ngái thân cáa nó.

Khi bác chân lên chiác cáu thang gáp páp, nhá háp, đá bác vào bên trong ngôi nhà nhá

Khi niềm đau và niềm vui

Tác Giả: Ngác Lan/Ngái Viãt
Thứ Tư, 04 Tháng 7 Năm 2012 08:37

Bỗng nhiên, tôi thoáng thấy trong lòng mình dấy lên một nỗi gì đó thật lạ lùng. Vừa xúc động. Vừa a
tôi nghĩ. Lần đầu tiên tôi thấy nó. Tôi vẫn lên niềm vui trong tôi khác lạ. Mọi chuyện dường như ngôi
nhà lạ, có bãi cỏ xanh, có vườn hoa đẹp sắc. Mọi chuyện sang trọng, có vẻ quý phái, có nét uy
ngghi. Mọi người nhìn ngôi nhà lạ hai tầng đẹp đẽ tôi có ở Sài Gòn. Tôi nghe cảm thấy mình ngỡ ngàng.

Tôi theo má tôi ra chợ. Tôi nhìn cách má tôi chi tiêu. Tôi chợt nhớ những lần tôi cầm lấy \$100,
\$200 má tôi gọi và cho đám con cháu ở nhà mình khi tôi đi, để không chút tiền để mua đôi giày,
chiếc áo, thêm vào túi đã đựng tiền của mình, mà nghe như có muỗi xát vào da. Tôi nghĩ Mọi
không đi kiếm, những người ta vẫn nghĩ. Vậy mà tôi tiêu không do dự những người khác của ba
má và anh em tôi.

Những tôi cũng ghi lại trong đầu mình, Mọi có những công viên mà cháu tôi tung tăng chơi và
không cần mua vé, không cần coi chừng móc túi, không cần chen chúc để đi đến quầy đánh
nhau. Tôi thu vào mắt tôi hình ảnh những ngôi trường học, trung học ở những nơi tôi nghĩ
trường học đi học 4 năm tôi nghĩ qua. Và tôi nhớ lại anh tôi nói, “Những đứa trẻ ở đây lên không
biết chữ ‘s’ bởi nó biết nó được bao bọc trong sự an toàn của gia đình và của luật pháp.”

Tôi quyết định làm kẻ di dân sau một tháng vì nghĩ thăm gia đình chính bởi lý do này, dù rằng
“Mọi không giàu như sách vở. Mọi không đẹp như trong phim. Và Mọi không là thiên đường cho
tất cả.”

Tôi mang cảm giác của lần đầu tiên Mọi làm tôi thấy cho mình khi chính thức trở thành kẻ di
dân. Đầu tiên tôi không phải là người nào, trong 7 năm qua, mang thêm cảm giác hối hận và
đau khổ này. Mà chỉ có yêu thêm, quyết tâm thêm, và tôi hào hứng về quyết định của mình, sau
một nỗi tôi đi, sau một chuyến đi qua, để nhìn Mọi ở những góc khác, đẹp hơn, giàu hơn,
và nhân bản hơn.

Tôi hôm nay, Ngày Lễ Độc Lập của Hoa Kỳ, tôi sẽ cùng đi gia đình tôi quây quần, và cùng
xem người ta đốt pháo bông. Rồi trở về màu sắc.